

AUTORKA BESTSELLERŮ NEW YORK TIMES

brenda novak

knihkupectví u pláže

BRENDA NOVAK

KNIHKUPECTVÍ U PLÁŽE

Brenda Novak

KNIHKUPECTVÍ U PLÁŽE

PŘEKLAD

MARIE FRYDRYCHOVÁ

Název anglického originálu: The Bookstore on the Beach

Český název: Knihkupectví u pláže

Autorka: Brenda Novak

První vydání: Mira Books, 2021

Grafika obálky: Madgrafik

Překlad: Marie Frydrychová

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2021 by Brenda Novak, Inc.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: iStock. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7516-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7517-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7518-7 (PDF)

Pro Emily. Jsi skrzskrz nádherná žena. Pro spisovatelku je těžké měnit redaktora po šedesáti knihách, ale tys mi to maximálně usnadnila. Oceňuji tvou vrozenou laskavost, uměřený přístup k životu, soucit k ostatním a hlavně tvou pilnou práci odvedenou na tomto románu. Nikdo nedokáže „osekat“ text tak účelně jako ty. Děkuji.

*Všechno to poztrácené (ať jsem to já či ty),
najdeme vždycky v moři a jsme to zase jen my.*

E. E. Cummings

1

Úterý, 8. června

Dnes jí přijede dcera na letní prázdniny. Mary Langfordová vyhlížela na ulici před svým krámkem s knihami, protože se nemohla dočkat, až se objeví dceřino auto. Když neviděla nic kromě početné rodiny vcházející do obchodu se zmrzlinou na konci bloku, pohlédla na hodinky. Půl čtvrté. Autumn volala kolem poledne, že je i s dětmi na cestě a zatím mají dobrý čas. Možná to už tedy nebude trvat dlouho.

„Dnes jsi nějaká zamlklá,“ konstatovala Laurie ze svého místa za pultem, kde rovnala propisky, lepicí pásku, sešívačku a záložky.

Mary se obrátila od výkladní skříně, kterou nedávno vyzdobila plakáty horkých novinek. „Dělám si starost, když je na cestě tak dlouho.“

„Ona to zvládne a bude to skvělé, až ji budeš mít i s dětmi u sebe. Naposled tu byli na Vánoce, že?“

„Jo.“ Popadla péřovou prachovku a pustila se do poliček – což byla v knihkupectví U pláže nikdy nekončící práce. Knihkupectví patřilo rovným dílem jí a Laurii. Autumn bydlela v Tampě na Floridě, což bylo dost daleko, aby jim to znesnadňovalo setkávání v době, kdy museli Taylor s Cadenem chodit do školy. „A pochybuju, že se sem letos ještě na svátky dostanou.“ Naštěstí u ní

pravidelně trávili léto – pochopitelně kromě loňského roku, čemuž se nedalo divit. Mary doufala, že tradice společných letních prázdnin bude pokračovat, ale vlastně to nebylo jisté, protože děti dorůstaly. Taylor zbýval rok do maturity a pak chtěla na vysokou, Caden chodil druhým rokem na střední. Mary se bála, že by jejich letošní prázdniny v Sable Beach mohly být na nějakou dobu poslední.

„Mohla bys za nimi přece jet ty,“ podotkla Laurie.

Autumn ji už nesčetněkrát zvala. Mary si vzpomněla na hádky, které svým opakovaným odmítáním vyvolala a sevřel se jí žaludek. Chtěla zajet do Tampy, chtěla to zařídit tak, aby její dcera nemusela pořád cestovat k ní. Autumn si řadu měsíců procházela nesmírně těžkým obdobím. Jenže pomyslení na to, že vstoupí na neznámou půdu, naplnilo Mary hrůzou. Nedokázala vyrazit dál než do Richmondu, což bylo nejbližší větší město. Jinak ospalé přímořské městečko ve Virginii vůbec neopouštěla. A to v něm žila už pětatřicet let. „Jistě, ale znáš mě. Tohle je jediné místo, kde se cítím bezpečně.“

Laurie se zhoupla na vysoké stoličce za pultem. „No, pokud tvůj strach vydržel až doteď, tak se ho asi nezbavíš nikdy.“

„Ne. Sice o tom nemluví, ale minulost je pro mě stejně živá jako vždycky.“

Ačkoli ještě před chvílí bylo díky přílivu sezonních turistů knihkupectví plné zákazníků, teď v něm momentálně nebyl téměř nikdo. V takových okamžicích si spolu povídaly, aby se trochu rozptýlily od práce. Pro Laurii nebylo knihkupectví U pláže jediným zdrojem příjmů. Její manžel Christopher Conklin byl talentovaný umělec. Maloval zejména přímořské krajinky, a sice nebyl zastoupen v prestižních galeriích, ale v knihkupectví měl své vlastní oddělení a jeho obrazy se prodávaly v kamenném obchodě stejně dobře jako po internetu.

Jenže Mary, která nebyla nikdy vdaná, jiné příjmy neměla. Knihkupectví sice bůhvíjak nevynášelo, ale ona knihy milovala. Poskytovaly tolik kýžený únik, a zisk z obchodu jí stačil natolik, aby se dokázala jakž takž protloukat. A na ničem jiném jí nezáleželo.

„Autumn se vždycky tak rozčiluje, že nevyrazím nikam do světa. Ani k ní na návštěvu. Natož abych cestovala,“ brblala a s lítostí si uvědomovala, jak ji šrámy na duši brzdi a občas vnášejí napětí do vztahu s dcerou. „Pořád tvrdí, že jsem ještě moc mladá na to, abych žila jako babička.“

„Má pravdu.“

Mary povzdechla. „Už nejsem mladá.“

„Nesmysl. Jsi o devět let mladší než já. Čtyřiapadesát není žádné stáří.“

Což byla pravda, ale Mary byla nucená dospět daleko dřív než většina jejích vrstevníků. „Připadám si strašně stará.“

„Příští rok bys měla jet do Tamy, když tě pozvou.“

Zavrtěla hlavou. „Nemůžu.“

„Možná své obavy překonáš.“

Mary si nemohla pomoci, aby se nenaježila. Nesnášela, když na ni Laurie tlačila. „Ne.“

„Autumn to nechápe, Mary. Proto tohle téma vyvolává téměř všechny hádky, které jste spolu měly.“

„Já vím. A mrzí mě to. Jenže s tím nemůžu nic dělat.“

Laurie ztišila hlas. „Měla bys jí říct pravdu...“

„V žádném případě,“ ucedila Mary. „Proč?“

„Existují pro to pádné důvody. A ty to dobře víš. Už jsme o tom mluvily,“ prohlásila Laurie a zůstávala klidná jako vždy. To byla jedna z mnoha věcí, které se na ní Mary zamlouvaly – byla pevná v názorech, trpělivá a její neochvějnost Mary zvláště pomáhala vyrovnat se s dávnými pocity a vzpomínkami, které se jí občas vynořovaly v paměti.

Laurie teď trefila hřebík na hlavičku. Mary cítila, jako by minulost procítala z hlubokého spánku. Možná je *skutečně* načase všechno Autumn vypovědět.

Jenže existovalo zhruba stejné množství důvodů – závažných důvodů –, proč to *nedělat*. A pomyšlení, že odhalí svou minulost a celou ji uvidí dceřinýma očima, nedělalo Mary vůbec dobře. „Nemůžu to téma vytáhnout po tom všem, čím si teď půldruhého roku procházela. Navíc už je to tak dávno, že mi skoro připadá, jako by se to stalo někomu úplně jinému,“ prohlásila a v duchu ta temná léta zasunula do nejhlubších koutů mysli. „Chci se od toho držet co nejdál.“

Laurie nepoukazovala na to, jak si Maryina tvrzení odporují. A Mary byla ráda. Nedokázala by vysvětlit, proč je to pro ni pořád tak skutečné, děsivé a stále přítomné, a přesto se od toho zároveň cítí zvláště odtržená.

„Akorát že se to *nestalo* nikomu jinému,“ namítla Laurie smutně. „Stalo se to tobě.“

Vůně oceánu Autumn prozrazovala, že je doma. Jakmile vjela do městečka, stáhla okénko, zhluboka se nadechovala a naplnila si slaným vzduchem plíce až po okraj.

„Co to provádíš?“ Taylor si držela dlouhé hnědé vlasy, aby ji nebičovaly do obličeje, a významně se na matku podívala.

Autumn se usmála. Věděla, že děti se v poslední době úsměvů z její strany příliš často nedočkaly. „Jenom potřebuju trochu vzduchu.“

„A přitom nesnášíš, když si stáhnu *svoje* okýnko,“ zavrčel ze zadního sedadla Caden.

„Doufám, že už nebudu tak popudlivá.“ Za uplynulých osmnáct měsíců se totiž Autumnin život proměnil v příšernou noční

můru, z níž nedokázala vybědnout. Málem ani neodjela do Sab-le Beach. Jenže když na ni obě děti střídavě naléhaly, aby mohly strávit léto u „Mimi“, jak říkaly babičce, uvědomila si, že i ony potřebují dělat trochu normální věci a udržet si kontakt alespoň s jedním z rodičů. Její žal nad zmizením manžela a pátrání po něm ji patrně pohltily natolik, že děti měly dojem, jako by zmizela i ona – nebo přesněji ta matka, kterou znávaly. Doufala, že návratem na místo, s nímž je pojilo tolik krásných vzpomínek, se ona i děti uklidní a trochu vzpamatují.

Beztak se nezdálo, že by pro Nicka mohla ještě něco udělat. To byla tvrdá realita. Vyčerpala všechny možnosti, a přesto neměla sebemenší tušení, kde se Nick nachází. Bohužel musí počítat i s tím, že je mrtvý, a vymyslet, jak pokračovat v životě bez něj. Už kvůli dětem.

Ve vteřině, kdy zahlédla knihkupectví, se v ní vzedmula vlna nostalgie – a také vzpomínky na obyčejnější a příjemnější časy. Málem jí vyhrkly slzy. Když byla malá, strávila spoustu hodin mamince v patách v úzkých průchodech mezi policemi plnými knih toho malebného obchůdku jako vystřiženého z křivolakých uliček viktoriánského Londýna. Pomáhala mamince s jejich oprašováním nebo si četla v koutku, který Mary zřídila jen pro ni.

V době dospívání trávila v knihkupectví U pláže stejně dlouhou dobu, jenže to už doplňovala knihy na regály, objednávala, co bylo třeba, a pracovala i u pokladny – a pochopitelně zase četla, ale tehdy už na vysoké stoličce za pultem, když čekala na dalšího zákazníka.

Bože, pomyslela si. *Je skvělé být doma!* Sice dokázala být na svou matku hodně tvrdá kvůli těm jejím nesmyslným obavám a výstřednostem kolem cestování, ale teď se nemohla dočkat, až ji uvidí. Až do této chvíle si neuvědomovala, jak nesmírně se jí po matce stýskalo. No a co, že je Mary stížená jakousi agorafobií

a občas naprosto odmítá vycházet ze svého malého bungalovu kousek od moře. Vždycky tam pro ni bude a čeká, aby svou dceru přivítala doma. Třebaže Autumn nikdy neměla otce ani bratříčka nebo sestřičku, po kterých tajně toužila, měla velké štěstí na bezpodmínečnou lásku hodné maminky.

„A jsme tady.“ Ukázala na knihkupectví a zpomalila, protože hledala místo na zaparkování.

„Nejedeme k Mimi domů?“ divil se Caden a vzhlédl od čehosi, co studoval v telefonu.

„Ne, teď hned ne. Nejdřív se zastavíme pozdravit Mimi a tetičku Laurii. Pak teprve převezeme věci k ní domů a vybalíme.“

Ve zpětném zrcátku spatřila, jak se syn mračí. „Doufám, že to nebude dlouho trvat, aby pak nebylo pozdě vyrazit na pláž,“ povzdchl si.

„Pláž určitě stihneme ještě před setměním,“ chlácholila ho, vmáčkla velké volvo mezi červený kabriolet a šedý sedan a popadla kabelku.

Najednou se ozvala Taylor: „Hned jsi úplně jiná.“ Autumn se zarazila s rukou na klíce.

„V jakém směru?“ divila se Autumn.

„Nejsi tak křečovitá. A už ne tak smutná.“

„Mně stačí, abych sem přijela, a mám radost,“ přiznala.

„Tak proč jsme sem zase málem nejeli?“ zeptal se Caden.

Autumn se otočila a podívala se na něj. „Ty víš proč.“

Po dceřině tváři přelétl bolestný výraz. „Znamená to, že se vzdáváš?“

„Naděje? Jistěže,“ odpověděl sestře Caden a ironie v jeho hlase naznačovala, že otázku považuje za pitomou. „Táta je mrtvý.“

„To neříkej!“ obořila se na něj Taylor. „Nevíme to určitě. Možná se vrátí.“

„Už je to rok a půl, Tay,“ ztišil hlas Caden. „Kdyby mohl, dávno by se vrátil.“

„Přestaňte! Oba!“ Autumn nechtěla, aby se začali zase hádat těsně před setkáním s babičkou, kterou dlouho neviděli. Poslední dobou na sebe byli jako pes a kočka a ji už přivádělo k šílenství, že jim v jednom kuse musí dělat rozhodčího. Jenže se dětem vůbec nemohla divit. Přišly o otce a nevěděly jak ani proč. A ona jim to také nijak nevysvětlila. „Už jsme si prožili dost nepříjemností,“ dodala. „Neztěžujte situaci.“

„Tak jí to vysvětlí *sama*,“ vybědl ji Caden. „Táta je mrtvý a my musíme žít dál. Nemám pravdu? Co ty na to? Dělej, řekni to – vzdáváš se a přestáváš ho hledat.“

Skutečně? Autumn nevěděla. Vážně je cesta sem znamením, že se rozhodla žít dál? A pokud ne, jak dlouho má ještě čekat? A bude čekání nejlepší pro všechny tři? Nedokázala si představit, že by její děti chtěly strávit dalších osmnáct měsíců zmítané smutkem a zničené hledáním odpovědí, kterých se možná nikdy nedočkají. Sedmnáctiletou Taylor čekala maturita a výběr vhodné vysoké školy. Caden byl jen o rok mladší než ona. Určitě by se raději oba dívali dopředu, a ne se pořád otáčeli do minulosti.

V každém případě si Autumn nebyla jistá, jestli dokáže po Nickovi dál pátrat – rozhodně ne tak intenzivně jako doposud. Byla už vyčerpaná. Duševně i fyzicky. Do uplynulého půldruhého roku vložila všechno, co mohla, a vlastně jí to ani za mák nepomohlo. To bylo asi nejvíc skličující.

„Pořád v sobě budu chovat naději,“ prohlásila, přestože všichni, s nimiž byla v kontaktu – včetně FBI –, se vší vážností tvrdili, že je Nick určitě mrtvý. Bylo těžké sledovat, jak se ta idylická výchova se dvěma rodiči, kterou se snažila svým dětem zajistit, protože sama nic takového neprožila, ze dne na den rozpadla. Dostala se do víru pocitů zklamání, zoufalství a samoty, marného pátrání po Nickovi, a ten vír ji stahoval níž a níž. Věděla, že stejně bolestné to je i pro děti. Proto by toho možná opravdu

měla nechat a žít dál – aby dětem poskytla za daných okolností co nejvyšší kvalitu života.

„Co to teda opravdu znamená? Budeš v hledání táty pokračovat?“ naléhal Caden. „Chceš tomu věnovat i léto?“

Poznal, že se v ní cosi zlomilo, že příjezd sem je známkou změny, a chtěl už za vším nakreslit tlustou čáru. Jenže Autumn ještě nebyla připravená si přiznat, že selhala. Zejména proto, že se děti tolikrát snažila chlácholit a slibovala jim odpovědi. Nakonec se dočkají.

Otevřela pusku, aby se pokusila objasnit pokud možno co nejšetrněji, co zamýšlí, když vtom zahlédla matku. Mary vyšla před krámkem a už na ně mávala.

„Babička je tady,“ oznámila.

Děti našťěstí v rozhovoru nepokračovaly a vystoupily z auta.

„Ahoj Mimi!“ Caden dlouhým krokem došel k Mary jako první. Ačkoli mu bylo teprve šestnáct a určitě ještě poroste, i tak měřil přes sto osmdesát. A Taylor přesáhla sto sedmdesát. Oba byli vysocí po otci.

Mary svá vnoučata jedno po druhém radostně objala a vykřikovala, jak děti vyrostly a jakou má obrovskou radost, že je zase vidí. Pak se obrátila na Autumn.

„Tys zhubla,“ špitla jí do ouška a v úsměvu se jí objevil náznak obav. Pak se objaly.

„Jsem v pohodě, mami.“ Autumn do sebe nasála typickou vůni knihkupectví a uvědomila si, že to je další věc, na kterou nezapomene. Byla to vůně matčina oblečení a dětství a všech těch skvělých knížek, které postupně přečetla. Kdysi doufala, že si přečte každíčkou knížku, kterou měli na policích. Úplně se jí to nepodařilo kvůli neustálým novinkám a obměňování sortimentu, ale určitě přečetla víc knih než většina lidí. Knihy dodnes považovala za velmi důležitou součást svého života. „Je prima být doma.“

„Laurie umírá zvědavostí a chce vás taky vidět. Pojdme ji doniř pozdravit,“ vybídla je Mary a otevřela jim dveře.

Jakmile cinkl zvonek nad vchodem, Laurie vstala zpoza pokladny a hned k nim spěchala. „Tady jste! To je bezva, že jste konečně přijeli. Už jsem se bála, že se Mary z toho čekání zblázní. Nemohla se vás dočkat. My obě.“

Taylor se nechala sevřít do pevného objetí. „Jsem ráda, že jsme se sem letos dostali. Kde je strýček Chris?“

„Asi někde na pláži. Maluje. Vřak ho znáš, jakmile se oteplí, je jako malý – celý divý vypadnout ven.“

Chvilku si prohlíželi část obchůdku vyhrazenou Christopheřovým dílům, aby mohli obdivovat ta nejnovější. Autumn se hned zamilovala do obrazu knihkupectví, na němž vypořobnil malé dítě, které se jednou ručičkou drží mámy a ve druhé nese hromádku knížek. Tím malým mohla být docela klidně kdysi ona. Málem jí začalo vřtat hlavou, jestli strýčkovi nebyla inspirací, a hned se i kvůli tomu rozhodla, že pokud se tento obraz do jejího odjezdu neprodá, koupí si ho sama a odveze ho do Tamy.

Peníze našťestí měla. Nick pracoval jako firemní právník a finančně na tom byl vřdycky dobře. Po prvních letech jejich manželství, v jejichž průběhu dokončoval vysokou řkolu, se už nemuseli uskřovňovat. Ale doopravdy je postavilo na nohy dědictví po smrti jeho otce. Když Sergej zemřel, Autumn mohla odejít z práce úřednice v místní bance a posledních deset let se souřředila na blaho rodiny, péči o domov, zahradu a kuchyň. Její finanční situace byla také jedním z důvodů, proč odmítla verzi, že Nick třeba odeřel za jinou ženou, což bylo vysvětlení, s nímž se setkala nesčťetněkrát. Proč by odcházel i od dětí, a navíc bez jediného centu? Samozřejmě, někdy se hádali, hlavně v nedávné době, kdy mu práce zabířala víc a víc času a energie, ale ani jeden z nich nikdy nemluvil o rozvodu.

„To je úžasné!“ vykřikla a prohlížela si dál obraz s holčičkou a knihami. „Miluju Chrisovy obrazy.“

„Poslední, který věnoval na dobročinné účely, se prodal za šest tisíc dolarů,“ oznámila Laurie hrdě.

„Kdo ho koupil?“ vyzvíдалa Autumn. Pokud dotyčný kupec bydlel v Sable Beach, byla dost značná pravděpodobnost, že ho bude znát.

„Mike Vanderbilt z restaurace odnaproti. Když se pustil do přihazování, byl trochu pod parou, a teď mu obraz visí v lokále. Myslím, že je rád, ale zároveň mu určitě připomíná jeho bláhosť, takže se už asi nebude dražeb účastnit – a po pár skleničkách už vůbec ne.“

Všichni se rozesmáli, když si představili toho kulatoučkého dobráka, který se nechal vyprovokovat alkoholem k bitvě v podobě dobročinné dražby.

„Jeho ženě se tím pádem asi daří dobře,“ konstatovala Autumn. „Už je jí líp?“

Laurie střelila po Mary překvapeným pohledem a odpověděla: „Bohužel ne. Když ten obraz kupoval, bylo Beth celkem dobře, ale před pár měsíci se jí rakovina prsu zase vrátila.“

„Ne...“ vykřikla Autumn. Všichni tady majitele rybí restaurace pojmenované „Čerstvý úlovek“ znali. Manželé Vanderbiltovi dělali hodně i pro místní komunitu. Autumn bývala v jejich restauraci stálým hostem. Když ještě bydlela doma, stravovala se tam v jednom kuse. „A jaké má vyhlídky?“

„Nijak růžové. Proto se také domů vrátil i Quinn. Bydlel v nějakém městečku ve státě New York. Momentálně pomáhá otci v restauraci. Určitě přijel i proto, aby strávil nějakou dobu s matkou, než... prostě... než se s ní bude muset rozloučit navždy.“

„Quinn je doma?“ podivila se Autumn. To nečekala. Zmínka o bývalém studentovi z její střední školy ji poněkud vyvedla z míry. Quinn byl o něco starší, chodili spolu do školy a pojila je

významná událost z jejího života – připravil ji totiž o panenství ve své malebné chatičce postavené ve větvích stromu na zahradě rodičů. Bohužel pak o její maličkost nejevil tak velký zájem jako ona o něj. A nakonec jí zlomil srdce, protože se vrátil ke své bývalé přítelkyni, se kterou se pět let nato oženil. „Takže je teď tady i s manželkou a dětmi?“

„Ne. Děti nemá,“ vložila se do debaty tetička Laurie. „On a Sarah... jak se jmenovala za svobodna?“

„Vizii,“ sdělila jí pohotově podivné příjmení Autumn.

„Ano, Vizii. Rozvedli se někdy před dvěma lety. Tys to nevěděla?“

„Jak bych mohla?“ Na sociálních sítích o tom nic nenašla, ale Quinn na tyhle věci nikdy moc nebyl a ona na svých sociálních sítích nikdy nemohla Sarah dohledat – ne že by se o to poslední dobou jakkoli zajímala. „Neviděla jsem ho od té doby, co pracoval jako plavčík na pláži, když byl v prváku na vysoké, a musel pro mě skočit, abych se neutopila.“ Už nedodala, že celou tu akci sehrála jen proto, aby upoutala jeho pozornost. Teď se za to do hloubi duše styděla a při představě, jak mu to tehdy muselo být jasné, se jí dělalo zle.

„Překvapuje mě, že se ten drb nedostal až k tobě do Tamy,“ prohlásila Laurie. „Tady se nějakou dobu o ničem jiném nemluvalo.“

Jenže kdo jí to měl říct? Máma na drby moc nebyla, což byla ironie vzhledem k tomu, jak dlouho v Sable Beach bydlela. Městečko, kde Autumn vyrostla, začalo mluvit o jejich přátelích a sousedech na úplně jiné úrovni.

„Proč se jejich rozvod tak propíral?“ divila se. Jenže to věděla. Quinn býval nejen jedním z nejoblíbenějších kluků ve škole, ale byl i velice pohledný, sportovní typ, naprosto nejlepší ze třídy – a bezesporu jeden z nejskvělejších kluků v Sable Beach. Ale stejně. Vždyť rozvody už jsou tak běžné, že skoro nikoho ani

nezajímají. A Quinnovi je devětatřicet. Odešel odsud už dávno. Posledních jednadvacet let sem jezdil jen navštěvovat rodiče. Jak je tedy možné, že byla poměrně všední událost v jeho životě na jednu tak horké téma?

Laurie nenápadně kývla hlavou k Taylor a Cadenovi, takže Autumn pochopila, že se jí nechce mluvit před nimi. „Byly tam jisté... složitější okolnosti. Pak řekni mámě, ať ti o tom poví.“

„Ale já to chci taky vědět,“ namítal Caden.

„Proč? Ani jsme ho neznali,“ obořila se Taylor na bratra dřív, než Autumn stačila zareagovat, a to se neobešlo bez Cadenova výpadu, ať sestřička zmlkne, a už se zase začali hádat.

„Přestaňte, nebo bude Mimi litovat, že nás pozvala.“ Autumn obrátila oči v sloup, aby předvedla, jak ji ty šarvátky unavují.

„Neměli bychom vyrazit domů, abyste se vybalili?“ navrhla Mary. „Laurie se nabídla, že dnes zavře krám sama, tak vám stihnu uvařit i večeři.“

„Bezva,“ schválila plán Autumn. Jakmile Caden a Taylor vyrazí na pláž, třeba se trochu rozveselí a vklouznou do svého tradičního přátelského chování jako vždy, když přijeli do Sable Beach.

Matčín dům vypadal stejně, jen vnější dřevěné obklady teď byly bílé, zatímco dřív si je pamatovala zelené. Zjevně potřebovaly nově natřít a bílá vypadala čistě a upraveně. Autumn se sice tahle novinka líbila, ale ulevilo se jí, když zjistila, že se už nic dalšího nezměnilo. Návštěvy u Mary připomínaly návrat v čase. To se každému nepoštěstí po celých dvaceti letech od opuštění rodného hnízda.

A protože byl dům tak malý, Caden musel spát na gauči. Taylor obsadila původní Autumnin pokojíček hned vedle Maryina a všichni tři měli společnou koupelnu na druhé straně chodby. Autumn spala v apartmá nad garáží mimo dům, kde měla díky Nickovi vlastní postel i koupelnu. Nick si nemohl vzít volno na

celé léto, a tak když do Sable Beach přivezla děti, nikdy s nimi nestrávil víc než pár dní v kuse. Za ty roky to bylo příčinou nejedné hádky, a tak ochotně souhlasila, když trval na tom, aby měli svůj vlastní oddělený obytný prostor. Myslela si, že by to mohlo znamenat jeho čtenější návštěvy nebo o něco delší pobyt, když už konečně přijel. Nakonec to bylo úplně jedno, ale sehnal architekta a nechal nakreslit plány obytného prostoru nad garáží, přestože barvy a vzory interiéru nakonec vybírala Autumn.

Jakmile nechala děti u Mary, aby se vybalily v domě, zaplavila ji vlna melancholie. Šla pomalu ke garáži a stoupala po zadním úzkém schodišti do svého apartmá, kde teď prožije několik nadcházejících měsíců sama. V minulých letech tady sice také bývala častokrát dost dlouho o samotě, ale to bylo jiné, protože věděla, že Nick přijede aspoň na návštěvu. Dnes si bez něj občas připadala ztracená.

„Kde jsi?“ zašeptala a obcházela pokoj. Dotýkala se věcí, kterých se dotýkal i on. Vánoce tady strávili bez něj, ale Autumn zůstala s Taylor ve svém původním pokojíčku v domě. Týden spolu ve stísněných podmínkách vydržely, ale na tři měsíce by to bylo moc, to by mohly podlehnout nutkání otočit se na patě a odjet hned domů.

Zastavila se před prádelníkem, kam matka vystavila rodinné foto. Autumn věděla, že se manžel podílí na nějaké tajné činnosti a jeho kamarád, který byl u FBI, mu předložil nabídku na spolupráci kvůli jeho napojení na Ukrajinu. Nickovi rodiče odtamtud emigrovali, takže uměl ukrajinsky, znal dobře místní zvyky a pořád měl na Ukrajině pár příbuzných. Díky tomu byl ideální odborník na tuto stále komplikovanější oblast.

Ačkoli jí nemohl přesně prozradit, co pro vládu dělá, tipovala, že něco v protiteroristické sekci, možná se dokonce pokoušel infiltrovat do některých radikálních skupin. Někde se dočetla, že FBI občas využívá civilisty, kteří jsou hodně dobří v práci

s počítačem nebo mají speciální znalosti či schopnosti, aby jim vypomohli jinak.

Možná je z něj plně kvalifikovaný špión a jeho protivníci, ať už je to kdokoli, odhalili jeho činnost. FBI popírala, že by ho na Ukrajinu vůbec vyslala, ale ona zjistila, že těsně před svým zmizením letěl do Kyjeva. Neměla sebemenší tušení, proč by tam jinak jezdil, když ne na jejich žádost. Kdyby se chtěl osobně setkat se strýcem nebo dalšími příbuznými, určitě by jí to řekl. Navíc si to u nich ověřila a rodina jí tvrdila, že se jim za celou dobu nezval. Pak se sama vydala na cestu přes půl světa, aby si s nimi promluvila osobně – bohužel ani ten dlouhý náročný výlet nepřinesl žádné nové poznatky.

Teď si položila kufr na postel a začala vybalovat oblečení. V tu chvíli za ní přišla matka. „Děti by rády vyrazily na pláž ještě před večerí, ale říkála jsem jim, ať radši nechodí samy.“

„Mami, je jim šestnáct a sedmnáct,“ zavrtila hlavou. „Děti v tomto věku chodí na pláž samy úplně normálně.“

„Přesto bych je radši doprovodila.“

To byl matčin zdvořilý způsob, jímž dávala najevo, že se bojí, že by mohly být vystaveny nebezpečí a cítí potřebu na ně dohlížet. Mary byla vždycky přespříliš ochranná. Nicméně Autum se podařilo ovládnout, aby na to nic neřekla. Nikomu neškodí, když se Mimi projde s dětmi k moři. Nebyl důvod přenášet svůj nepříjemný dusivý pocit i na ně. Vždyť se s ním za poslední rok a půl musely neustále nějak vyrovnávat. „Dobrá.“

„Chceš, abychom na tebe počkali?“

„Ne. Za pár minut vás doženu.“

Matka přikývla a obrátila se k odchodu. Než vykročila po schůdkách dolů, zarazila se. „Asi pro tebe není snadné tady spát, když víš, že se Nick neobjeví. Nechtěla by ses raději ubytovat jinde, jako jsme to udělali o Vánocích? Nechceš spát s námi v domě?“

Pokud se Nick neobjeví, bude se s tím Autumn beztak muset někdy poprat, no ne? Klidně to může zkusit hned. „Ne. Není tam dost místa. Já i Taylor potřebujeme svůj osobní prostor.“

„Určitě?“

„Mami?“

Mary vzhledla. „Copak?“

„Než odejdeš, pověz mi, na co Laurie narážela v knihkupectví.“

„O čem?“

„O Quinnovi a Sarah,“ odpověděla.

„Ach. Nikdo přesně neví, co se stalo,“ odpověděla matka.

„Určitě se tady proslýchaly nějaké drby.“ Autumn byla celá žhavá zaměřit pozornost pro změnu na něco jiného než na své starosti. Všimla si v koutě místnosti Nickových holínek a věděla, že patrně přijde čas – a nebude to dlouho trvat –, kdy bude muset dospět k těžkému rozhodnutí, co s nimi.

Nedokázala si to ani představit. Ale v Tampě měla plnou domácnost jeho věcí, a pokud se nevrátí, bude muset popřemýšlet, kam je dá. Měla by je naskládat do krabic a někam uložit? Tvrdohlavě na něj čekat? A jestli ano, jak dlouho by to mělo trvat?

Matka jako vždy váhala, jestli se Autumn svěřit s místními klípky, ale určitě jí bylo jasné, že Quinnův osud by pro dceru mohl posloužit jako dobré rozptýlení, protože nakonec podlehla. „Sarah tvrdí, že jí byl nevěrný, takže mu ztropila žárlivou scénu a při té byla zřejmě úplně mimo a pobodala ho.“

Tohle tedy Autumn vůbec nečekala. „Cože? Pobodala? Slyším dobře?“

Matka se zamračila. „Bohužel ano.“

„Ale... určitě se z toho dostal. Laurie přece tvrdila, že je tady a pomáhá otcí v restauraci.“

„Díkybohu nezasáhla žádné důležité orgány. Ale údajně strávil pár dní v nemocnici, takže jeho zranění nebylo zase tak povrchové.“

Autumn jen překvapeně hvízdla. Uvědomila si, jak asi muselo být jejich manželství hrozné, když vyústilo v něco tak tragického. „Myslela jsem, že budou šťastní. Chodili spolu před svatbou tak dlouho! Přece se museli docela dobře znát.“ Těžce dosedla na postel vedle kufru. „A přiznal se k nevěře?“

„O ničem takovém nevím.“

„Ale myslíš si, že to udělal? Opravdu jí zahrnul?“

„Nepřekvapilo by mě to. Něco ji přece k takové zuřivosti dohnat muselo.“

Mary nikdy o mužské vině nepochybovala. Autumn si toho všimla už dávno a usoudila, že za to může její otec. Ačkoli Mary odmítala hovořit o minulosti – ztuhla pokaždé, když se Autumn o svém otci jen zmínila. Když už byla Autumn starší, docházelo častěji k situacím, kdy dlouze uvažovala o tom, kdo byl její otec a jaký asi byl. Před Nickovým zmizením se matce svěřila, že má velké pokušení pustit se do jeho hledání. Mary byla naprosto konsternovaná, že se o něho Autumn pořád zajímá, když to přece byl tak „špatný člověk“, tudíž se Autumn svého záměru vzdala.

Teď si však uvědomovala, že by tuto zakázanou komnatu možná přece jen ráda otevřela. Časy se změnily. Dnes by jí mohl hodně prozradit i pouhý test DNA. A docházelo k momentům, kdy cítila, že by jí matka měla konečně dovolit vyplnit bílá místa v životě.

Nicméně by se do toho jen nerada pouštěla bez matčina pozhánání. Vděčila Mary za hodně a rozhodně by neprováděla nic, co by jí šlo proti srsti. Vždycky pro ni byla skvělá maminka, která jí nikdy nic neodmítla.

Autumn si konečně vybalila všechny věci, strčila prázdný kufr do skříně a snažila se ignorovat Nickovu potápěčskou

výstroj. Převlékla se do plavek, přehodila přes ně plážové šaty, nazula si žabky a popadla tašku s ručníkem. Už chtěla seběhnout po schodech dolů, když uslyšela, že jí bzučí mobil.

Usoudila, že to bude matka nebo některé z dětí s výtkou, že jí to dlouho trvá, a tak mobil z tašky vylovila, aby hovor přijala. Jenže na displeji viděla, že se s ní nepokouší spojit nikdo z rodiny, ale Lyaksandro Olynyk, ukrajinský soukromý detektiv, kterého si najala, aby se pokusil najít Nicka.

V jeho části světa je o sedm hodin víc než u ní. Proč by jí volal uprostřed noci?

2

Taylor se natáhla na plážovou osušku. Už bylo pozdě odpoledne, takže slunce nesvítilo, jak by si představovala, ale byla moc ráda, že odjela z Floridy a dala si trochu pauzu. Už ji nebavilo být dennodenně holkou, které zmizel táta. Unavovalo ji, jak se k ní kvůli tomu všichni chovali. Unavovalo ji vídat matku ve škole, když jí přišla fandit na volejbalový zápas s černými kruhy pod očima a myšlenkami tisíce mil odsud. Byla unavená z neustálých hádek s bratrem, protože spolu najednou nevycházeli.

Ze všeho k smrti unavená.

Jako by ztráta otce nebyla dost hrozná i bez toho ostatního. Chtěla prostě utéct nebo se na chvíli proměnit v někoho jiného.

Máma díkybohu souhlasila, že odjedou k Mimi. V městečku Sable Beach se cítila lépe než v Tampě. Mohla se tady aspoň nadechnout, i když nebyla tak úplně neviditelná, jak by si přála, ale většina místních ji znala jen jako Autumninu dceru nebo Maryinu vnučku, a tak se většinu času mohla schovávat za mámu a za Mimi. A když nebyly poblíž? S občasným povrchním rozhovorem nebo zdvořilým pozdravem s někým místním se v pohodě vyrovnala. Doma v Tampě považovala za nejtěžší neustálé předstírání. Úsměvy. Každý den vstát a jít do školy. Dělat, že ji zajímá komunikace s lidmi, školní události a rádoby dramatické situace – jenže ona už je za dramatické nepovažovala.

Tady může veškerou svou energii vkládat do nové role, kterou musí sehrát ve vlastní rodině.

Před odjezdem si její kamarádi dělali legraci, že se u babičky začne brzy nudit a ještě bude prosit mámu, aby se mohla vrátit domů. Dělali si legraci, ale ona si přála, aby měli pravdu. Kdyby se vážně začala nudit, tedy *skutečně* nudit, možná by se na sklonku léta upřímně chtěla vrátit na Floridu. Pokud se tak nestane, byla připravená poprosit mámu, jestli by nemohla zůstat u Mimi a odmaturovat v Sable Beach. Moc nerada by Autumn ranila, jenže jí připadalo, že už nedokáže k někomu přilnout. Potřebovala jen utéct událostem posledního půldruhého roku.

Cinkl jí mobil, ale ani se nenamáhalo ho zvedat. Nechtěla se vybavovat s floridskými kamarády. Až moc se starali o věci a události, které jí připadaly jako pitomosti. Pohřešuje se nějaký člověk. Manžel, otec a dobrý právník. Jak je možné, že život jde dál, jako by na tom vůbec nezáleželo? Cožpak oni nevidí, že se spolu s ním ztratil i obrovský kus jí samotné?

Caden se naklonil přes Mimi, která seděla mezi nimi. „Jsi hluchá?“ obořil se na ni, zjevně podrážděný.

Než aby přiznala, že zvonění telefonu slyší – což bylo jasné a on chtěl vlastně vědět, proč ho nezvedá –, vzala ho do ruky a podívala se na displej, kdo volal.

Zjistila, že má nepřijatý hovor od své nejlepší kamarádky Danielle Kentové, ale ta jí hned napsala zprávu:

Zvedni mi to! Nebudes verit, koho jsem prave videla v nakupnim centru!

Koho?

Olivera Hancocka.

Jenže Taylor nechtěla o Oliverovi ani slyšet. Danielle a její další kamarádky si myslely, že se jí líbí – a on si to asi myslel taky –, protože se s ním na jednom večírku před čtrnácti dny vyspala. Jenže pro ni to byl jen incident, který nic neznamenal. Udělala zkrátka sama na sobě pokus, jestli se jí podaří *vůbec něco* cítit.

Jenže ten večer byl velkým zklamáním a ani ten šok s Oliverem v ní nic nespravil. Při sexu s ním totiž necítila vůbec nic. Jen zkrátka hleděla do stropu, naprosto otupělá, a přála si, aby si pospíšil a byl konec. Ačkoli si vzdáleně uvědomovala, že nepoužili prezervativ, byla také příliš neopatrná, aby s tím cokoli dál podnikala, protože se nemohla přimět k nějaké silnější emoci, natož obavám. Jenže teď si to odskáče a bude se bát možných následků.

Ted nemuzu mluvit. Co říkal?

Odepsala kamarádce a předstírala zájem jen proto, že věděla, že ho od ní Danielle očekává.

Chtel tvoje číslo!

Taylor protáhla obličej.

Dalas mu ho?

Jo.

„Krucí,“ zaklela polohlasně.

„Něco se děje, zlatíčko?“ Mimi na sobě měla dlouhé tyrkysové plážové šaty, seděla s koleny přitaženými u brady, na nohou provázkové sandály. Taylor vždycky babičku považovala za překrásnou, přímo éterickou a nedotknutelnou bytost. Se stříbrnými vlasy, světlemodrými očima, mírně šikmými, a výraznými

lícními kostmi mohla být klidně modelkou. Rozhodně byla krásnější než babičky Taylořiných kamarádek, ale Mimi byla také daleko mladší než většina z nich. Měla totiž Autumn v šestnácti.

Taylor bylo značně proti srsti, že by mohla jít v babiččiných stopách a porodit dítě v tak mladém věku. Jenže je to její chyba. Dobře jí tak. Měla být opatrnější. „Ale ne. Nic.“ Proč to přiznávat? Kde by vlastně měla vůbec začít?

A právě v té chvíli přišlo na řadu předstírání.

Caden vyskočil, zadíval se jí do očí a kývl hlavou k vodě. „Nechceš si zaplavat?“

Věděla, že jeden z důvodů, proč se tak často hádali, bylo to, jak se od něj odtáhla. Jenže si nemohla pomoci. Otcovo zmizení ji ranilo do hloubi duše a neměla sílu na žádné větší přibližování. „Ne.“

Viděla, že je zklamaný. Dokonce i Mimi se podívala s nadějí v očích, že se Taylor třeba rozmyslí. Ta se tedy přinutila ke kývnutí. „Tak jo,“ pronesla neochotně. „Běž první. Hned jsem u tebe.“

„Tak co, jak se těšíš do čtvrtého ročníku?“ zeptala se jí Mimi, když obě sledovaly, jak Caden vběhl do moře a začal skákat do vln.

Taylor vypnula mobil a hodila ho do tašky. Nechtěla, aby na něj kdokoli sahal, ani babička, a už vůbec ne bratr, kdyby čírou náhodou vylezl z vody dřív než ona. Pěkně by ho znechutilo, kdyby se dozvěděl, co prováděla s Oliverem. Protože ji Cadenův bývalý nejlepší kamarád ani nepřitahoval, opovrhovala sama sebou. „Moc,“ zalhala. „Moc se těším.“

„A kam bys chtěla jít dál?“

Známky se jí tak rapidně zhoršily, takže pochybovala, zda udělá zkoušky a někde ji vezmou – i když si v přípravných testech vedla překvapivě dobře. To by ji mohlo zachránit, pokud se jí nepřiplete do cesty něco jiného – třeba *těhotenství*. Litovala,

že ani neví, kdy má přesně dostat měsíčky, jenže do této chvíle pravidelnosti své menstruace vůbec nevěnovala pozornost. Od doby, kdy se těsně před Vánoce rozešla s klukem a přestala brát antikoncepci, neměla žádný důvod délku své periody sledovat. „Máma říkala, že univerzita Old Dominion je odsud jen dvě a půl hodiny cesty. Možná půjdu tam, abych za tebou mohla přijet, kdykoli budu mít volno.“

„To bych měla obrovskou radost,“ usmívala se Mimi. „Bylo by skvělé, kdyby si i Caden vybral Old Dominion.“

Taylor vstala a oprašovala si ze sebe písek. „Ten doufá, že by mohl dostat stipendium na vodní pólo, tak pochybuju, že půjde na stejnou vysokou jako já.“ To byl další z důvodů, proč se od bratra začala odtaňovat. Brzy se rozdělí tak jako tak a ona už nedokáže strávit další životní ztrátu, tudíž se bude muset začít připravovat na život bez bratra.

„No jistě.“ Náramky na Mimině zápěstí zacinkaly, protože zvedla ruku a zastínila si oči. „A jak všechno zvládá máma?“

Taylor podle tónu babiččina hlasu poznala, že to není jen konverzační otázka. „To ti neumím říct. Ona s náma o svých pocitech moc nemluví.“

„Protože nechce zhoršovat vaši situaci po tom všem, co máte za sebou,“ vysvětlovala Mimi, která si nikdy nenechala ujít příležitost, aby se dcery zastala.

Caden se vynořil z vody, zatřepal hlavou a znovu se ponořil.

„Myslím, že máma dospěla k závěru, že se táta nevrátí,“ připustila Taylor.

Mary několikrát zamrkala. „A ty si myslíš, že se vrátí?“

Taylor najednou pocítila obrovskou tíhu na hrudi, jako by ležela pod tunami písku. „Ne,“ přiznala poprvé nahlas a rozběhla se do vody.

* * *

Pan Olynyk měl těžký přízvuk, takže mu Autumn jen velmi špatně rozuměla. Od chvíle, co si před rokem objednala jeho služby, než odjela na Ukrajinu, s ním mluvila několikrát. Jenže nějaké podstatnější zprávy pro ni měl hodně dávno. Ačkoli prohlašoval, že má v ukrajinských tajných službách své kontakty, začínala mít podezření, že ať pro ni mohl udělat cokoli, už vyčerpal své možnosti. Varovalo ji mnoho lidí – nejrůznější vládní organizace i lidé v chatových skupinách a různých internetových fórech, kam se přihlašovala, když se snažila najít pomoc na dálku. Tvrdili jí, že bude příliš zranitelná, a tudíž snadná oběť bezohledných osob, které ji jen zneužijí. Vždyť jak by si koneckonců mohla ověřit, jestli údajný detektiv vůbec mluví pravdu?

Teď si po návratu z té daleké země připadala naprosto odtržená a bezmocná. Ale zpátky jet nemohla. Už předtím bylo těžké nechat děti doma samotné. Obě se tehdy na dobu její nepřítomnosti odstěhovaly k některému spolužákovi, aby mohly pokračovat ve školní docházce. Nejenže jí ty tři týdny připadaly naprosto nekončící, ale navíc ničeho nedosáhla. Ano, pana Olynyka poznala, takže k jeho jménu uměla přiřadit tvář a strávila s ním spoustu času. Jenže ani to jí nepomohlo, takže v noci pořád nemohla spát, civěla do stropu a představovala si, že jí detektiv řadu měsíců tají důkaz o Nickově smrti, ale rozhodl se o tom pomlčet.

Nemohla svým dětem ani sdělit, co se otci doopravdy stalo, a už vůbec nemohla převézt Nickovo tělo zpět domů, kde by mu vypravili řádný pohřeb a postupně se s jeho odchodem začali smiřovat. Pak by měla pocit, že i když došlo k nejhoršímu, ona udělala, co bylo v jejích silách. Sice pořád doufala, že je naživu a někdy se k ní vrátí, ovšem kdyby ho našli mrtvého, alespoň by to udělalo přítrž otázkám, které se jí honily hlavou, a málem se z nich zbláznila. Neměla ponětí, kdy přestat hledat, kdy splní

svou povinnost k lásce, kterou k sobě s Nickem cítili. Právě to bylo nejhorší dilema, které ji trápilo ze všeho nejvíc.

„Můžete to zopakovat?“ ptala se, když Olynyk povídal něco o doněckém kraji, který drží pod kontrolou separatisté.

„Přítel muže, o němž jsem vám říkal minule, Ananiy Kušnir, poznal vašeho manžela na fotografii. Je přesvědčený, že ho viděl.“

Sevřela telefon křečovitěji. Bylo nebezpečné hýčkat v sobě naději. Kolikrát si tímhle už prošla? Ale přesto bažila po zprávách o manželovi tak, že zkrátka nedokázala na tu návnadu neskočit.

„A jak je to dlouho?“

„Měsíce. Řadu měsíců. Nick se jednoznačně viděl s lidmi ze strany rebelů.“

„Myslíte, že přijel do vaší země, aby se dostal mezi separatisty?“ To byla teorie, kterou si vytvořili, ale nikdy neměli v ruce nic jednoznačného, co by ji potvrdilo.

„Možná.“

Zavolá jí v hluboké noci, aby jí řekl *jen tohle*? Zjevně však tomu načasování přikládala větší význam, než bylo nutné, protože jí jeho informace připadala jako další nicotnost.

„Chcete, abych na tom dělal dál?“

Tuto otázku jí kladl pravidelně, aby se ujistil, že se má její záležitostí dál zabývat. A víc času pro něj znamenalo další peníze. Nevěděla, jestli v tom má pokračovat. Opravdu je na správné stopě, nebo si toho „přítele“ jen vymyslel?

„Co se mu mohlo stát?“ zeptala se snad po milionté. Takto se jejich hovor vyvíjel pokaždé – bombardovala ho otázkami, a on kolem nich opatrně našlapoval a ze všech sil se snažil nějak jí je zodpovědět.

„Možná někde pracuje. Pořád hledám. Ale je to nebezpečné. Ruská vláda sem vyslala spoustu sabotérů, celé skupiny, rozumíte? Je to správné slovo?“

„Ano, rozumím.“

„A ty skupiny... fungují... jak se říká... neodvisle.“

„Nezávisle?“ opravila ho.

„Ano. Je to velice nebezpečné,“ opakoval. „Možná... možná se jim váš manžel nezamlouvá.“

„Naznačujete snad, že se Nick mohl stát cílem některé z těchto ruských skupin?“

„Možná. Jestli si myslí, že je nepřítel, můžou... udělat cokoli,“ zakončil to ochable.

Chtěl říct *zavraždit*? Znělo to jako z nějakého filmu, ne z jejího života.

Křečovitě se zachytila zábradlí a znaveně dosedla na dřevěné schody. „Můžu se vás na něco zeptat?“

„Jistě.“

Nechala ve svém hlase zaznít veškerou touhu, kterou cítila. „Podle vašeho *upřímného* názoru – věříte, že je Nick mrtvý?“

Zaváhal, jako by ho otázka uvedla do rozpaků. Pak odpověděl: „Myslím, že... ano. Jinak bych ho už dávno našel.“

Bylo něco jiného, když podobnou větu měla v hlavě ona. Jenže teď slyšela z cizích úst, že je Nick téměř určitě mrtvý, navíc od člověka, který se v dané zemi vyzná a celé situaci rozumí lépe. Detektiv zareagoval tak, že to znělo naprosto věrohodně – natož věrohodně, že spolu s dalšími emocemi, které se v ní vzdouvaly, ucítila špetku provinilosti kvůli svému podezření, jestli se jí Olynyk nesnaží něco namluvit. Možná mu prostě nepokládala správné otázky.

„A kde by mohlo být jeho tělo?“

„Kdekoli. Ale vy chcete, abych se ho snažil hledat dál, že?“

Pevně zavřela oči a zvrátila hlavu. Teď tedy hledají mrtvolu?

Bože, co si má počít?

Z očí jí stékaly slzy a koulely se jí po tvářích. Bojovala sama se sebou a snažila se rozhodnout, jestli v tom všem pokračovat.

Především by měla přestat brečet v nejrůznějších nevhodných okamžicích. Nick byl pryč a už si na to pomyšlení docela zvykla. Nové pro ni bylo vědomí, že se dostala na konec cesty. Bylo načase s hledáním přestat, přestože to byla nejtěžší věc na světě.

Pomyslela na holínky v koutě pokoje. Najednou se musela smířit s tím, že se Nick patrně nikdy nevrátí, aby si je obul. To ji ochromilo. Málem se nezmohla na slovo. Nakonec odpověděla: „Pošlu vám další dva tisíce. To by vám mělo stačit do konce června. Když ale do té doby na nic konkrétního nenarazíte – co by nezvratně ukazovalo, že jste na správné stopě –, pak s tím skončujeme. Rozumíte?“

„Tak.“

Za toho půldruhého roku se naučila ukrajinsky dost na to, aby věděla, že to znamená ano. Také věděla, jak poděkovat: „*Ďakuju tobi.*“

„*Němaje problema.*“

Není problém. Zavrtěla hlavou a ukončila hovor, ale než sešla ze schodů, telefon se ozval znovu. Matka.

„Už jdeš?“ ptala se hned.

„Jo. Za chvilku jsem tam.“

* * *

Jakmile Mary ukončila kratičký telefonát s Autumn, znovu se opřela, cítila, jak se jí hebký písek lehce propadá pod dlaněmi a sledovala vnučata, jak skáčou do mořských vln. Tohle místo na světě nesmírně milovala. Život v Sable Beach jí přinesl poklid a bezpečí. Chodívala k vodě téměř každý večer, aby takzvané „navštívila oceán“ a nabrala energii z okouzlení jeho nekonečnou a neměnnou krásou. Sable Beach pro ni bylo více matkou, než kdy byla její skutečná matka – tedy její *biologická* matka. Nesmírně ráda sledovala

racky, jak krouží a usedají na zem a sledují ji stejně zvědavě, jako ona sledovala je.

Jednomu rackovi, který zalétal na tuto pláž docela často, chybělo oko. Nakláněl vždycky hlavu a díval se na ni tím zdravým, které mu zbylo, ale neodvažoval se moc blízko. Rozhodně ne tak blízko jako ostatní.

Cítila, že je mezi nimi jakési spojení. Ačkoli její zranění byla méně viditelná, měla jich také dost. Oba přilnuli k bezpečí, které jim poskytovalo městečko Sable Beach a nechtělo se jim nikomu moc důvěřovat.

Vydrží jí ten poklid, který tady našla? Nebo se zase všechno změní? Už nesmírně dlouho držela své tajemství v bezpečí. Jenže Autumn projevovala stále větší zájem o nalezení svého otce – naposled těsně před Nickovým zmizením – a technický pokrok šel dál, takže už bylo běžné nechat si dělat testy DNA. To Mary velmi zneklidňovalo a začínala být nervózní jako v prvních letech svého života tady. V jednom kuse měla strach, že na ni něco zezadu vybafne.

Taylor se o čemsi zmínila před čtrnácti dny. Autumn s ní zjevně zase mluvila o svém otci. Mary si pamatovala přesná slova i tón vnuččina hlasu: *Myslím, že mámu trápí, že nic neví o příbuzných z otcovy strany.*

Mary to tehdy uhladila prohlášením, že ani ona nic neví, ale připadala si jako posel špatných zpráv. Věděla, že se tomuto tématu nevyhne – tentokrát s Autumn – možná ještě před koncem léta. Mary se zoufale chtěla držet své verze a udržet dosavadní status quo, ale věděla, že jí to neprojde. Autumn bude stačit obyčejný test DNA, aby dokázala otce vystopovat a matku pak usvědčit ze lži.

A co kdyby za ní přišla a všechno jí pověděla? Co by si s tou informací Autumn počala? Mary se bála, že by se zkontaktovala

s lidmi, s nimiž nechtěla, aby dcera vůbec mluvila – a opovrhovala jimi natolik, že si je vůbec nemínila pustit do života.

Pomyšlení na to ji málem dohnalo k zoufalému činu hrozit pěští k obloze a křičet: „Jen přes mou mrtvolu!“ Právě její vnitřní bojovnost jí pomohla překonat ty strašlivé roky. Ale bez ohledu na všechno, co udělala, aby Autumn ochránila a vytvořila pro ně obě nový život, a bez ohledu na to, co by mohla udělat, aby dceři zabránila odhalit minulost, si uvědomovala, že do toho nakonec beztak nebude mít co mluvit.

Tajemství umí vyplouvat na povrch.

„Tady jsi!“

Mary se otočila a viděla, jak se k ní Autumn brodí pískem. Zamávala na ni.

„Taylor s Cadenem si parádně užívají,“ oznámila dceři, jakmile k ní došla a hodila tašku vedle ní do písku. Mary se někdy úplně divila, jaké banality vypouští z úst, když se jí přitom honilo hlavou mnohem důležitějších věcí.

Autumn si posunula sluneční brýle na kořen nosu a otočila se, aby se zadívala na své potomky poskakující ve vlnách. „Aspoň se chvilku nehádají.“ Vytáhla z tašky osušku a připravila si mís-
tečko, kam se posadí. „Promiň, že mi to trvalo tak dlouho. Volal mi ten ukrajinský detektiv, kterého jsem si najala.“

„Měl nějaké novinky?“

„Ani ne. Víceméně pořád totéž. Našel někoho, kdo možná Nic-
ka viděl. Vzal si další fotky, které chce ukázat tomu či onomu ze svých kontaktů. Jeden kamarád z vlády by mu možná pomohl. Podařilo se mu promluvit s člověkem, o kterém mi minule říkal, takže můžeme aspoň vyškrtnout další potenciální vodítko ze seznamu. Nikdy se prostě víc nedozvím.“

Mary chápala, proč ji opouští nadšení. „Myslím, že musí postupovat systematicky.“

„To je fakt, ale trvá to už dlouho. Copak tohle vyšetřování může ještě něco změnit?“

„Kdo ví?“

Bylo těžké sledovat, jak dcera trpí. Autumn se už tak dlouho soustředěně věnovala hledání Nicka, že s ní Mary téměř ztratila kontakt. Byla vzhůru ve dne v noci, pořád na internetu nebo na telefonu, a snažila se shánět další a další informace, tlačit na vládu, aby jí pomohla, mluvit s lidmi, kteří by mohli mít nějaký vliv, pustit Nickovu fotografii do oběhu mezi nejružnější ukrajinské skupiny, aby našla někoho, kdo by se snad mohl chtít zabývat jeho zmizením a vynaložil trochu snahy. Mary děsilo pomyslení, že dceřino úsilí, možná upoutá pozornost nevhodného člověka nebo více lidí. Co když se Nick skutečně infiltroval do teroristické skupiny, a ta si povšimla dceřiny zoufalé snahy ho najít, a tak se někdo rozhodl, že Autumn zatne tipec, aby přestala čenichat, a opravdu se mu povede odstranit i ji?

Když se Mary svěřila se svými obavami Laurii, ta ji hned vy nadala, že se nesmí nechat unést bujnou fantazií. Pravděpodobnost tak strašlivého činu je snad jedna k milionu.

Jenže Mary bylo úplně jedno, jak může být ta možnost vzdálená. Pravděpodobnost toho, co se stalo jí osobně, byla stejně mizivá – a přesto byla tou jednou z milionu.

„Věříš mu?“ zeptala se Mary.

„Nejdřív jsem mu věřila. Právě on mi dal tu rozmazanou fotku z bezpečnostní kamery na kyjevském letišti, vzpomínáš? Tak jsem se dozvěděla, že Nick opravdu nasedl do letadla a přistál na Ukrajině, což bylo úžasné.“

Mary se na to pamatovala. Autumn kolem té fotky udělala velký rozruch, spojila se s FBI přes sociální média a prohlašovala, že se agentura snaží zamést zmizení jejího manžela pod koberec. Dočkala se toho, že ji konečně vyhledal jeho „kontakt“ a přiznal, že Nick pro agenturu opravdu dělá nějaké „low level“ úkoly, ale

jen přes internet. FBI se snažila Autumn přesvědčit, že Nick odjel na Ukrajinu ze své vlastní vůle a držel to pod pokličkou, jenže ona pořád opakovala, že tomu nevěří, že kdyby se chystal vycestovat, určitě by jí to řekl.

„Nemohli by se trochu snažit najít Nicka prostřednictvím jeho mobilu?“ zeptala se Mary. „Vím, že jsem se na to už ptala, ale teď se zase ty technologie vylepšily a je možné udělat daleko víc než před rokem. Dívám se na kriminální pořady, a tam to vidím v jednom kuse.“

„Jeho mobil měl poskytnout víc informací,“ odpověděla Autumn. „Jenže věř anebo ne, kdyby to byl starší model, měl by zabudovaný speciální integrovaný obvod základního pásma, který každých deset minut dohledává textové zprávy – bohužel už ne hovory –, a tak bych měla šanci.“

„Jenže on neměl starší model.“

„Jistěže ne. Na mobil se opravdu hodně spoléhal a vždycky měl ten nejlepší a poslední model. Miluje...“ zamračila se a odkašlala si. „*Miloval* moderní technologie.“

„Ale většina lidí v dnešní době má nejmodernější technologie. A četla jsem o tom, že národní bezpečnostní agentura dokáže mobily vystopovat, i když jsou vypnuté.“

„Nové mobily se teď vyrábí kompaktní, takže se z nich nedá vyndat baterka,“ pustila se do vysvětlování. „Pokud v nich tedy je baterka, mobil se dá vystopovat, i když je vypnutý.“ Protáhla obličej. „Ale jen když je infikovaný Trojským koněm. Podle toho, co jsem o tom dokázala zjistit, to NSA dělá právě přes tento virus. Tak či onak jsem to už zkoušela. Pokud jde o jeho mobil, nic jsem nevynechala. Víc dělat nemůžu. Naposledy přišel Olynyk s informacemi, které měly opravdový význam, někdy před rokem. Přesto mu pořád platím.“

„Protože doufáš, že nakonec najde nitku, díky níž dokážeš celou tu záhadu rozmotat.“

Autumn se kousla do rtu. „Ano. Ale mám neustále obracet pozornost jinam, namísto abych ji plně věnovala svým dětem? Mám vyhazovat peníze za sen, který se nikdy nerealizuje? Musím vědět, jestli mám v pátrání pokračovat.“

Mary vnímala úzkost v jejím hlase. „Kéž bych ti mohla upřímně odpovědět. Jenže v tomto směru si musíš odpovědět sama. Jde o to, abys s následky svého definitivního rozhodnutí nakonec dokázala žít, ne?“

Autumn si posunula sluneční brýle. Den se chýlil ke konci, takže už ji slunce tolik neoslňovalo, ale ona si patrně připadala za tmavými skly bezpečněji. Mary chápala její potřebu vytvořit si určité nárazníkové pásmo. Čas od času se to hodí. „Říkala jsem Olynykovi, ať pokračuje v hledání ještě měsíc. Pak končím. Musím se od toho odpoutat a normálně pokračovat v životě. Nechci, aby mi Nickovo zmizení trhalo rodinu na cucky.“

„Udělal jsi všechno, co se dalo,“ řekla tiše Mary. „Věnovala ses tomu dnem i nocí, prověřila všechna vodítka, utratila jsi majlant.“

„Přesně tak, jenže... Stačí to? Vždycky *bych mohla* udělat ještě něco víc. To málo, co jsem zjistila, se vši pravděpodobností nestálo za tolik vynaloženého času, strachu a peněz. A mé děti si zasluhují mít přinejmenším jednoho rodiče, který bude takříkajíc plně přítomen. V této fázi mi připadá pokračování v hledání téměř...“ nakrčila nos, „... téměř sobecké, řekla bych. Budu si tím léčit vlastní zlomené srdce a ukojím žízeň po pravdě, ale nedělám to, co by bylo nejlepší pro děti.“

Mary si dceru zkoumavě prohlížela. Zlatavě hnědé oči, nyní skryté za brýlemi, i dlouhé tmavé vlasy zdědila po otci. Ale oválný obličej i mírně zešíkmený tvar očí a výrazné lícní kosti měla po ní. Stejně tak křehkou stavbu těla. Vypadala mnohem útlejší a křehčí než její děti. Taylor i Caden měli Autumninu barvu očí a stejné husté vlnité vlasy, které Taylor také měla dlouhé, ale tyto

rysy se pojily s výraznou čelistí jejich otce a jeho mohutnou stavbou těla. „Co by si přál Nick, abys dělala?“

Založila si ruce, opřela je o kolena a položila si na ně bradu. Zachmuřeně civěla do prázdna, patrně na oceán a na své děti, ale těžko se to kvůli brýlím odhadovalo. „Chtěl by, abych se postarala o děti. Byl nesmírně velkorysý.“

„Ale...“ Mary slyšela v jejím hlase váhavost.

„Jakmile začnu uvažovat tímto směrem, napadá mě... co když je naživu? Co když to vzdávám jen pár týdnů nebo měsíců před jeho nalezením? Co kdybych ho mohla najít, kdybych pokračovala v hledání?“ Zoufale rozhodila rukama. „Z toho mě jímá hrůza. Připadám si, jako pes, který se honí za vlastním ocasem.“

Mary si upravila šaty a chvilku uvažovala o tom, jak nejlépe vyjádřit, co chtěla říct. „Nemůžu vědět, co by cítil on,“ připustila. „Ale můžu ti prozradit, jak bych to cítila *já* být v jeho kůži.“

Když Autumn seděla na pláži a vítr jí cuchal vlasy, vypadala jako opuštěný sirotek. „Jak teda?“

„Nechtěla bych, abys byla smutná, osamělá nebo všeho litovala. Chtěla bych, aby ses radostně vrátila k životu, který jsi vedla předtím a vychutnávala ho do sytosti. A určitě bych chtěla, abys měla čas na Taylor a Cadena.“

Autumn se zpod brýlí skutálela slza. Netrpělivým gestem si ji otřela, popotáhla nosem a vymáčkla ze sebe: „Dík, mami. Jsem ráda, že jsme za tebou přijeli.“

Mary se na dceru, která pro ni byla před dávnými časy jediným důvodem k životu, usmála. „Já taky.“

3

Vsechno v poradku?

Nicku? Jsi tam? Muzes odpovedet?

Myslela jsem, ze uz se mi urcite ohlasis. Jsi v pohode?

Prosim, zlaticko, ja se zblaznim. Odpovez.

To myslis vazne? Nenapises ani, jestli jsi v poradku?

Co to ma sakra znamenat?

Co mam jako rict detem? Ptaji se na tebe, taky se ti nemuzou dovolat.

Tomu neverim!!! To neni mozny! Kde jsi?

Autumn nemohla spát, a tak seděla pod střešním oknem, jímž jediným dopadalo do maličkého apartmá nad matčinou garáží denní světlo. Pročítala si zprávy, které posílala před půldruhým rokem Nickovi. Začaly v konverzačním a přátelském duchu, rychle se změnily v úzkostné a poté rozčilené, proměnily se v naléhavé a skončily zoufalými. Poslední, kterou poslala, zněla: Prosim, zlaticko! Nemuzu bez tebe žít!

Jenže bez něj zkrátka žila. Neměla jinou možnost.

Povzddechla si. Bylo jedno, v jakém tónu své zprávy formulovala, beztak se nedočkala odpovědi ani na jednu. Podobně skončily stovky dalších odeslaných v následujících měsících.

Hajzle! napsala jeho kontaktu z FBI. Doufala, že když se Richardu Jenkinsovi zničehonic rozsvítí nebo cinkne mobil uprostřed noci, aspoň ho to probere. Zasloužil si to. Věděl víc, než co jí říkal. Cítila to v kostech. Ať už FBI chtěla po jejím manželovi cokoli, úkol se zřejmě značně zkomplikoval a teď už se báli i ti, kteří se zapojili do organizace jeho vyslání na Ukrajinu a chtěli se vyhnout zodpovědnosti. Tušila, že tito lidé asi opravdu neví, kde *přesně* se její manžel nachází, ale byla přesvědčená, že by jí mohli poskytnout informace – alespoň na začátku –, které by jí pomohly nějak nasměrovat hledání. A to by mohl být opravdový průlom.

Protože se na telefonu zatím nezobrazilo, že její zpráva byla doručena, usoudila, že Richard tvrdě spí a nedá se ničím rušit jako vždy. „Psychopat,“ zamumlala a hodila telefon vedle sebe na polštář. I kdyby si ráno její zprávu přečetl, určitě se jeho odpovědi nedočká. Jejich vzájemnou komunikaci utál už před několika měsíci.

Rozhodla se, že si nějak Nicka vyžene z hlavy, aby vůbec dokázala usnout. Přešla tedy k posteli a otevřela notebook. Byla dost zvědavá na podrobnosti o Quinnovi a Sarah Vanderbiltoových a chtěla si ještě něco vyhledat. Nikdo nemohl tuto vadu na kráse v jeho životě ani omylem předvídat. Sama z toho byla naprosto v šoku. Navíc jí úvahy o jeho problémech trochu ulehčily snášet své vlastní. Cítila se kvůli tomu provinile, ale copak se neříká, že „v nouzi poznáš přítele“? Najednou se ve svém utrpení cítila míň osamělá.

Quinn a Sarah bydleli na venkově, ve vnitrozemí státu New York. Najednou se v Sable Beach při svých návštěvách za ta léta doslechla,

že tam Quinn pracuje jako stavební inženýr. A protože dotyčná část státu New York je venkovská oblast, možná byl ten incident s pokusem o ubodání manžela dostatečně pozoruhodný, aby o něm psaly místní noviny.

Samozřejmě – asi po deseti minutách našla krátký sloupek v novinách *The Village*, které se označovaly jako „oficiální list Ellicottville“. Psaly o tom téměř před dvěma lety.

MANŽELKA ZAÚTOČILA NA MANŽELA NOŽEM KVŮLI PODEZŘENÍ Z NEVĚRY

Včera večer byla povolána policie do domácnosti Quinna a Sarah Vanderbiltových v ulici Longwood Drive, kde byl nalezen Quinn Vanderbilt s četnými bodnými ranami. Sanitka ho odvezla do všeobecné nemocnice v Oleanu, kde se mu dostalo ošetření.

Mluví nemocnice uvedla, že je již stabilizován a lze očekávat, že se plně zotaví. Paní Vanderbiltová se v době příjezdu policie na místě činu nezdržovala, ale policie ji objevila v sousedním domě. Na otázku, proč manžela pobodala, prohlásila, že spal s jinou ženou.

Paní Vanderbiltová si v pátek vyslechne formální obžalobu. V době uzávěrky tohoto čísla se nepodařilo sehnat vyjádření jejího právníka.

Autumn pročetla několik dalších odkazů v naději, že najde víc informací, a ve stejných novinách našla ještě kratší článek, jen o tři dny později.

ŽENA, KTERÁ POBODALA MANŽELA, BUDE OBVINĚNA

Sarah Vanderbiltová bude obviněna z pokusu o vraždu manžela, Quinna Vanderbilt (36), kterého napadla nožem. Před

třemi dny byl hospitalizován v Oleanské nemocnici. Pan Vanderbilt byl již propuštěn do domácího ošetřování, ale zatím se k případu nevyjádřil.

Sousedka, Katherine Wilsonová, tvrdí, že k ní paní Vanderbiltová přišla se zakrváceným kuchyňským nožem a křičela, že manžel ji už nemiluje. „Prohlásila, že bude lepší, když umře, než aby o něj přišla kvůli jiné ženě,“ uvedla paní Wilsonová.

Lze očekávat, že paní Vanderbiltová bude trvat na své nevině. Pokud bude ze svého činu usvědčena, může dostat i dvacet let nebo doživotí.

Dvacet let? „Páni...“, podivila se Autumn a dlouze vydechla. Pokračovala v hledání a narazila na poslední článek napsaný po roce.

VANDERBILTOVÁ DOSTALA DESET LET

Sarah Vanderbiltová byla dnes odsouzena za pokus o vraždu bývalého manžela Quinna Vanderbilt. Její obhájce se odvolával na pominutí smyslů, ale žalobce měl několik svědků, kteří potvrdili, že si byla svých činů vědoma. Mezi svědky patří i sousedka, která prohlásila, že Vanderbiltová tvrdila, že by manžela raději viděla mrtvého, než aby ji opustil.

Porotě trvalo pouze tři hodiny, než se vrátila s verdiktem: Vinna.

Quinn Vanderbilt se přelíčení účastnil, ale odmítl proti své bývalé manželce vypovídat. Překvapivě soudce dokonce požádal o shovívavost v průběhu vynášení rozsudku a prohlásil, že Sarah potřebuje pomoc psychiatra.

Když Sarah Vanderbiltová slyšela svého manžela číst připravené prohlášení, rozplakala se. Při jeho odchodu ze soudní síně za ním vykřikla: „Budu tě vždycky milovat!“

Soudce vynesl rozsudek ve výši deseti let odnětí svobody.

Autumn postavila počítač na noční stůl a opřela se o pelest. Znamenají snad Quinnovy intervence, že se cítil vinen kvůli tomu, co se stalo? Třeba jí byl *opravdu* nevěrný. Jistě, pobodat nevěrného manžela je nezákonné, ale pokud si začal s jinou ženou a zklamal důvěru Sarah, dalo by se argumentovat tím, že jí ublížil jako první.

Vklouzla pod peřinu. Tehdy na střední po něm toužila, tajně ho milovala, a teď si nemohla pomoci, aby jí nevrátilo hlavou, jak by mohlo všechno dopadnout, kdyby tehdy její zájem opětoval.

Třeba by oba žili úplně jinak.

* * *

Mary sebou trhla a probudila se s bušícím srdcem, celá zpočená.

Dýchej. Byl to jen zlý sen, říkala si. A rozhodně ne první. Jenže už se jí dlouho nestalo, aby si vybavovala podrobnosti tak jasně.

Rozhlížela se po ložnici a hledala známku pohybu nebo čehokoli, co by vypadalo podezřele. Ačkoli nespátřila nic neobvyklého, vstala z postele a prošla domem, aby zkontrolovala, jestli jsou dveře zamčené a okna dobře zavřená.

Vítr rozezněl větrné zvonky na zadní verandě a pohnul sítíkou ve dveřích, až zavržala. To všechno byly známé zvuky při prudkém větru nebo bouři, a přesto se jí z nich dnes ježily vlasy.

Neslyšela náhodou také kroky?

Maličko poodhrnula závěs na okně a nakoukla ven na dvorek. Oblohu rozčísil klikatý blesk. Za pár vteřin zaduněl hrom.

Nikoho neviděla. Jenže za noci jako tato mívala občas dojem, že v okně vidí tvář...

„Mimi?“

Vyskočila leknutím a závěs zatáhla. Zjevně probudila Taylor.

„Ano, zlatíčko?“

„Promiň, nechtěla jsem tě vyděsit. Jen jsem se chtěla přesvědčit, že jsi v pořádku.“

„Jistěže jsem v pořádku.“ Mary mluvila tiše, aby neprobudila i Cadena, který spal na gauči v obýváku. Spojila ruce před tělem a pevně je k sobě tiskla, aby zamaskovala, jak se jí třesou.

„Venku je prostě trošku špatné počasí.“

„Vím. Jen jsem myslela, že slyším...“

„Jak se někdo snaží dostat dovnitř?“

Jakmile Taylor nakrčila čelo, Mary hned zalitovala, že odpověděla tak zbrkle. Neměla totiž dost času, aby nějak strávila následky své noční můry.

„Cože? Ne! Znělo to, jako když voláš o pomoc. Myslela jsem, že třeba...“ umkla, prohrábla si vlasy, shrnula je z obličeje a zhluboka se nadechla, než větu váhavě dopověděla: „že máš třeba infarkt nebo tak.“

Ještě nikdo jí neřekl, že by křičela ze spaní. Ani v době, když s ní bydlela Autumn. Jenže Autumn byla stejná jako Caden. Spala tvrdě. Mary byla vždycky velice ráda. Jinak by všechno bylo mnohem horší.

Mary ukázala k oknu. „Nespletla ses? Určitě to nebyl hrom?“

„Ne. Byla jsem vzhůru, dívala jsem se na bouřku a taky jsem slyšela hrom a pak ještě tebe.“

Protože nemohla Taylor přesvědčit, že to nebyla ona, mohla se pokusit jen co nejvíc zlehčit pravdu. „No v tom případě jsem asi měla nějaký zlý sen. Protože, jak vidíš, jsem v pořádku. Žádný infarkt nemám.“

„Ty sis myslela, že se někdo snaží dostat do domu?“